

Istotne naruszenie zasad sporządzania planu

Kategoria: Zarządzanie Przestrzenią

Opublikowano: piątek, 02, wrzesień 2016 13:51

Katarzyna Liszka-Michałka

Odśloni: 1403

Istotne naruszenie zasad sporządzania planu będzie miało miejsce wówczas, gdy przyjęte w planie ustalenia nie dadzą się w żaden sposób pogodzić z normami prawnymi wyinterpretowanymi z zasad konstytucyjnych i regulacji ustawowych oraz gdy dokumentacja planistyczna zostanie przygotowana w sposób znacząco naruszający standardy normatywne.

Istotne naruszenie trybu sporządzania planu miejscowego to istotne naruszenie sekwencji czynności jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia planu miejscowego, począwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu a skończywszy na uchwaleniu planu. Chodzi zatem o sytuację, gdy przyjęte ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono trybu sporządzania aktu planistycznego (vide wyrok z dnia 7 kwietnia 2016 r., II OSK 1973/14, CBOSA).

Z kolei zasady sporządzania planu miejscowego rozumiane są jako wartości i merytoryczne wymogi kształtowania polityki przestrzennej przez uprawnione organy dotyczące m.in. zawartych w akcie planistycznym ustaleń (wyrok z dnia 1 października 2015 r., II OSK 235/15, CBOSA). Dotykają one problematyki związanej z zawartością merytoryczną aktu planistycznego, przyjętymi w nim ustaleniami, a także standardami dokumentacji planistycznej.

Zgodnie zaś z art. 3 ust. 1 oraz art. 4 ust. 1 ustawy planistycznej, gmina posiada samodzielność planistyczną zwaną władztwem planistycznym, która umożliwia ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu. Kluczowym elementem władztwa planistycznego jest uprawnienie do władczej ingerencji w konstytucyjnie chronione prawo własności nieruchomości. Wynika to wprost z dyspozycji art. 6 ust. 1 ustawy planistycznej, zgodnie z którym ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami prawa, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Nie oznacza to jednak pełnej swobody gminy w określaniu przeznaczenia i zasad zagospodarowania poszczególnych obszarów położonych na jej terenie. Niedopuszczalne jest naruszenie norm ustawowych lub konstytucyjnych, jak też nadużywanie władztwa planistycznego. Co prawda prawo własności (art. 140 Kodeksu cywilnego) nie jest prawem absolutnym i nienaruszalnym, to jednak żadna ingerencja w prawo własności nie może godzić w jego istotę, następować na podstawie norm niejasnych i umożliwiających różnorodną interpretację co do sposobu tej ingerencji; norm, które są wynikiem braku należytego wyważenia interesu społecznego i interesu indywidualnego; norm wprowadzających ograniczenia nadmierne w stosunku do zamierzonego celu (vide np. wyrok z dnia 18 września 2012 r., II OSK 1575/12, CBOSA). Z takimi normami w sprawie niniejszej nie mamy do czynienia.

Wynikająca z władztwa planistycznego możliwość kształtowania ładu przestrzennego, w tym możliwość ograniczenia realizacji pewnych inwestycji nie musi bezpośrednio korespondować z treścią rozporządzenia wskazującego, które inwestycje są inwestycjami mogącymi znacząco oddziaływać na środowisko. Skorzystanie z władztwa planistycznego oznacza, że można zakazać realizacji także takich inwestycji, które nie zostały formalnie uznane za negatywnie znacząco oddziałujące na środowisko.

Źródło: [Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z 19 maja 2016 r., II SA/Bk 205/16](#)